

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Polemica

Burghaber, Adam

Fribvrgi Helvetiorvm, 1678

XXXVI. An Concilia sint supra Pontificem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72462](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72462)

tionem illam? Tum quia Spiritus Sanctus assistendo Concilij & Papæ in decretis fidei faciendis non videtur minus facere, quàm impellendo Scriptores Canonicos, ut res antea visas & auditas scribant. Si igitur ista Scriptura censeatur revelatio & Verbum DEI, cur non etiam illa definitio ac decretum? Effarum illud Theologorum: *Ecclēsiā hodiē communiter non regi novis revelationibus, intelligendum duntaxat de revelationibus novis circa substantiam præcipuorum ac fundamentaliū fidei articulorum, vel de revelationibus proprijs, ut communiter accipiuntur. Quando etiam Tridentinum Sess. 4. Scripturam & Traditiones posuit, in quibus veritas & disciplina contineatur, non istis alligat Concilia, ne quid distinctum doceant, sed ne contrarium. Videatur Ludovicus Alcazar in Comment. in Apocal. notat. 19. Cæterum varia adhuc intercedunt discrimina inter Scripturam & Concilia, ut clarè pater ex Doct. 3. §. 4. Imò ipsa etiam decreta Conciliorum non sunt de fide quoad verba, sed tantum quoad sensum; nisi fortè de ipso verbo sit decretum formatum, ut cum in Concilio Nicæno decreverunt, recipiendam vocem *ἐκκλησίαν*, & in Ephesino *ἐκκλησίαν*. Unde absolurè & simpliciter non æquamus Concilia Sacræ Scripturæ: multò minus huic illa præferimus.*

XVII. Ad 6. Si Patres in terminis non expriment, auctoritatem Conciliorum pendere à confirmatione Romani Pontificis, ut Ameseus T. 2. f. 28. occlamat, reipsa id clarè ostendunt, dum in Generalibus etiam Concilij approbationem à Summo Pontificè flagitant, nunquam illud facturū, si vel necessarium non fuisset, aut in Papa infallibilitatem non agnovissent. Quid etiam aliud volunt Patres, dum ad Romanam Cathedram *persidia negant accessum*, ut loquitur Cyprian. Epist. 55 quàm affirmare, quod omnia Ecclesiæ decreta quoad certitudinem ab infallibilitate Romani Pontificis dependant? Ad Calvinum ex lib. 4. Inst. adductum dicimus, licet, per se loquendo, veritas posset consistere in particularibus Ecclesiæ membris, esto Pastores hallucinarentur, tamen supposita Christi ordinatione fieri id non posset. Nam si omnes Ecclesiæ oves ex præcepto Christi obedire Pastoribus teneantur, idque maxime in doctrina fidei, perspicuum est, quod, si Pastores omnes errarent, Ecclesia etiam illos audiens in errorem induceretur.

XVIII. Ad 7. & ultimum, specialia errata, quorum hæretici peculiariter quædam Concilia insimulant, commodius infra proponenda, & Concilia ab his vindicanda videri. S. Gregorius Nazianzenus *fugere concilia cupiens* loquitur de illegitimis; quippe incidat ejus ætas inter primum & secundum Concilium generale, quo tempore multa celebrata sunt concilia Seleucienſe, Tirenſe, Ariminense, Sirmienſe &c. quæ propter frequentiam Episcoporum Arianis faventium infelicem habuerunt exitum; propterea desperabat Nazianzenus, sicuti etiam D. Basilius, tunc posse congregari legitimum. Isidorus intelligi debet de Concilij expressè non confirmatis à Papa. Leo reprehendit decretum in Concilio Chalcedonensi absentibus Legatis Papæ factum; potest autem Concilium generale errare in eo, quod non sit legitime. Videri potest Bellarminus Lib. 2. de Concil. cap. 7.

XIX. *Error secundus.* Non est certum de fide divinà, hoc aut illud Concilium generale fuisse legitimum. Ita ex menſe aliorum Sectariorum Ameseus Tom. 2. fol. 33. ex quo infert, Conciliorum decreta firmam infallibilitatem, ac fidem divinam facere non posse. Hunc errorem jam rejicimus in ijs, quæ supra de Summo Pontifice & hujus infallibilitate diximus. Est quippe eadem ratio hujus numero Concilij, & hujus numero Papæ. Tota Ecclesia utpote *columna & firmamentum veritatis* 1. Tim. 3. cit. non potest errare in rebus ad communem totius Ecclesiæ Religionem pertinentibus. Sed judicium, quo Ecclesia acceptavit & Pium IV. Papam, & approbatum ab isto Concilio Tridentinum, pertinet ad communem totius Ecclesiæ Religionem. Ergo in hoc iudicio non potest errare: & consequenter de fide divina est certum, fuisse legitimum &c.

CONTROVERS. XXXV.

AN CONCILIA SINT SUPRA
Pontificem.

Sermo est de Pontifice legitimo & indubitato. Nam si dubius sit propter vitium aliquod electionis, vel Schisma &c. censetur quasi non Papa, & Ecclesiæ iudicio subijcitur confirmandus vel exauthorandus, ut constat ex antiquæ Ecclesiæ praxi.

PARS PRIOR.

DOCTRINÆ CATHOLICORUM.

I. *Doctrina prima.* Concilium Generale, si Papam secludamus, non est supra Summum Pontificem. Ita Catholici Doctores. Et licet aliquando aliud senserint Cardinal. Cameracensis sive Petrus de Alliaco, Joannes Gerson, Major, Almainus, Cusanus, Panormitanus, Abulensis & alij apud Bellarminum L. 2. de Concl. c. 14. Item, teste Tirino in indice Controversiarum de Concilij general. dissentiant multi DD. Sorbonistæ, rati Papam nihil aliud esse in Ecclesia, quàm quod Præpositus Generalis est in suo Ordine religioso, nempe Caput singulorum, sed Subditum omnium simul sumptorum; hæc tamen opinio à M. Dominico Bannez 22. q. 1. art. 10. Disp. 2. non solum falsa, sed etiam temeraria, scandalosa, & hæresi proxima censetur, nondum tamen eam aperte hæresos damnare vult, quod in nullo Concilio expressis verbis damnata reperitur. Quidquid sit de hac censura respectu Catholicorum, qui alias Papam D. Petri Successorem, & Christi in terris Vicarium agnoscent, & tenent hanc opinionem, quia opposita veritas nondum illis sufficienter est persuasa. Probatur doctrina nostra 1. Caput est supra Corpus, & Pastor supra Oves, ut patet. Atqui Papa est Pastor & Caput Ecclesiæ. Ergo est supra Ecclesiam. Prob. Min. partim ex Sac. Scriptura, ubi Christus Petro dixit: *Pasce oves meas* Jo. an. 21. v. 17. partim ex Concilij Ephesini Le-

gato Pontificis aſſerenti, Pontificem eſſe Caput totius Fidei, non reclamavit, ſed approbans dixit: *juſtum eſſe judicium.* In Chalcedonenſi epiſt. ad Leonem Romanus Pontifex agnoſcitur pro Capite totius Concilij, & Petrus, cui ſucceſſit Papa, vocatur *Caput totius Corporis Eccleſie.* Et Concilium Florentinum, ubi Græci ſimul & Latini convennerant ita Sanxit: *deſignimus, ſ. Apoſtolicam Sedem, & Romanum Pontificem in univerſum orbem tenere Primum: & ipſam Pontificem Romanum eſſe Succeſſorem B. Petri Principis Apoſtolorum, & verum Chriſti Vicarium, totiusque Eccleſie Caput, & omnium Chriſtianorum Patrem ac Doctorem exiſtere, ipſi in B. Petro paſcendi, regendi, & gubernandi univerſalem Eccleſiam à D. N. JESU Chriſtu plenum poteſtatem eſſe traditam, quemadmodum in geſtis Oecumenicorum Conciliorum, & in ſſ. Canonibus continetur. Datum Florent. in publica Seſſione Synodi An. 1439.*

II. Probat 2. Papa non accipit ſuam poteſtatem à Concilio aut Eccleſia (uti Rex à Regno, Generalis à Religione) ſed immediate ab ipſomet Chriſto, & quidem pro ſe ſolo, atque in ſua perſona reſidente; ſoli quippe Petro epiſt. que ſucceſſori (non autem Concilio, vel cuicunque Congregationi) dictum eſt *Mat. 16. v. 18. Super hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam. Tibi dabo claves &c.* Ergo cum Jus divinum non poſſit tolli, minui, limitari, vel immutari, ſive à Papa ſive ab alijs hominibus, Summus Pontifex omnimodè eſt ſupra Concilium Generale, & univerſam Eccleſiam. Huc facit, quod præclare in cit. textum S. Matthei notat Tertullianus de pudicitia cap. 21. his verbis: *Super te, inquit, ædificabo Eccleſiam meam, & dabo tibi claves, non Eccleſie: & quæcunque ſolveris vel alligaveris, non que ſolverint vel alligaverint. Sic enim & exitus docet. In ipſo Eccleſia extracta eſt; id eſt, per ipſum.* Et Tom. 3. in Scorpiaco c. 10. *Stadhuic clauſum putas celum, memento claves hujus Dominum Petro, & per eum Eccleſie reliquiſſe.*

III. Probat 3. Concilium generale ſi eſſet ſupra Pontificem, tunc poſſet judicare Pontificem. Atqui hoc non poteſt, ut agnovit Concilium Sinuellanum ante annos 1300. celebratum, cum enim Marcellinus Papa metu tormentorum idolis ihus adoleviſſet, poſtea poenitentia ductus Concilio 300. Episcoporum ſe ſtitit judicandum ac puniendum, ſed omnes unanimiter reclamârunt: *tuo Te ore, non noſtro judicio, judica; nam Prima Sedes à Nemine judicatur.* Similiter Summum Pontificem ſimpliciter & abſolutè eſſe ſupra Eccleſiam univerſam, & ſupra Concilium Generale, nullumque in terris Judicem ſuper ſe agnoſcere; expreſſis verbis fatentur Concilia Chalcedonenſe Act. 3. Romanum ſub Sylveſtro can. ult. Romanum V. ſub Symacho. Synodus VIII. Act. 7. Conſtanti-enſe in Bulla Martini V. Lateranenſe ſub Leone X. Seſſ. II. ubi contrario decreto Concilij Baſilienſis reprobo diſertè & ex profeſſo deſinitur, *Pontificem eſſe ſuper omnia Concilia;* quod decretum, inquit Tanner T. 3. D. 1. Q. 4. n. 312. ſi Catholici Doctores illi vidiffent, nunquam, ut opinor, oppoſitum docuiſſent. Accedunt Pontifices ſummi Leo M. Gelafius, Nicolaus, Gregorius M. Innocentius III. & alij, qui planis verbis idem affirmant. Quod ipſum faciunt Patres apud cit. Authorem Quæſt. cit. dub. 3. & 6. Molinæus in novo papat. fol. 327. ait, Concilium Romanum ſub Sylveſtro (in quo can. ult. dicitur: *Nemo etiam dijudicet Primam Sedem*) eſſe plenum defectibus & falſi-

tatibus, fatente hoc Baronio. Verba Baronij ad A. C. 324. N. 123 ſunt iſta: *cum vix ſit reperire verum, in quem mendum non irreperit.* Ecce duo mendacia Molinæi; Primum. Omittit particulam *vix*, eſt ne hoc Theologo dignum? ſi ſtepus vix effagit canem, non eſt ab hoc deprehenſus: *alterum.* Sumit mendum pro falſitate, cum tamen hoc ſit dolus, illud abſque fraude à ſcriba vel typographo fieri poſſit. Decetne hoc, non dico Theologum, ſed virum honeſtum?

IV. Probat 4. Is, ad quem appellatur ab altero, eſt ſuperior illo, ut conſtat ex ſtylo utriuſque fori. Sed à Concilij appellatur ad Summum Pontificem. Ergo Summus Pontifex eſt Superiori Concilij. Prob. Min. ex hiſtoria Eccleſiaſtica v. g. Athanaſius Episcopus Alexandrinus, & Paulus Patriarcha Conſtantinopolitanus per ſententiam Conciliorum depoſiti ad Julium Summum Pontificem appellârunt, & ab eo in integrum reſtituti ſunt, non per modum interceſſionis, ut ſingunt Adverſarij, ſed per mandatum judiciale, ut conſtat ex epiſtolis Julij Papæ ad Episcopos Orientales datis, quibus eos citat ad tribunal ſuam. Unde & Sanctus Baſilius ad D. Athanaſium epiſt. 52. ſcribit, *videri ſibi bonum, ut rageur Romanus Episcopus, ut mittat aliquos in Græciam, qui ejus nomine irruent Concilia Ariminenſe &c.* Pari modo Flavianus Episcopus Conſtantinopolitanus appellavit ad Leonem Papam à Concilio Ephefino II. Generali, ut teſtatur ipſe Leo epiſt. 25. ad Theodoſium Auguſtum. Videri poteſt Bellarm. L. 2. c. 17. Eſt autem inſolens calumnia Molinæi, affirmare, omnia exemplaria Conciliorum Græca & Latina eſſe corrupta: item negare appellationem Flaviani ad Leonem Papam. Videatur etiâ Forer in Antiqua Papat. lib. 6. cap. 7. & 20.

V. Probat 5. Tum quia Pontifex eſt verum Caput Eccleſie, & in hac ſupremam habet poteſtatem. Atqui fieri non poteſt, ut ſint duæ ſupremæ poteſtates, aut duo Capita ejuſdem Communitatis vel Corporis. Tum quia ad bonum Eccleſie Regimen neceſſarium eſt, unum eſſe quoddam Caput totius Eccleſie à Concilij generalibus independens. Tum quia Pontifex jure divino eſt ſuperior omnibus membris Eccleſie &c. Patent hæc omnia ex ijs, quæ diximus in Controv. de Summo Pontifice.

VI. Doctrina 2. Summus Pontifex, etiam ſi vellet, non poſſet juridicè ſe ſubjicere Concilio generali, aut ulli homini. Ita ex communi Catholico-rum Bellarminus Lib. 2. cit. de Concil. c. 18. Probat. Tum quia poteſtas Papæ ſuper omnes eſt de jure divino, in quo diſpenſare ipſe non poteſt. Tum quia ſequeretur, Papam eſſe Superiorem, & non eſſe; Prius, quia ſuam cauſam committendo alterius judicio non deſineret eſſe Papa, & conſequenter nec Superior; Poſterius, quia ſi cogi poſſet, eſſet inferior, & jam non Papa & Superior. Dixi juridicè; etenim per judicium diſcretivum ſolum poteſt exemplo Symachi, Sixti III. Leonis III. & IV. atque aliorum, qui accuſati voluerunt cauſas ſuas in Concilij Episcoporum diſcuti, quos Episcopi judicare non fuerunt auſi; unde in Concilio IV. ſub Symacho omnes Episcopi, dum ſubſcribunt, affirmant, *ſe totum judicium Deo relinquere.* Africani etiam Primates A. C. 646. ſcribentes ad Pontificem Romanum hunc literis titulum præfigunt: *Domino Beatiffimo Theodoro Papa, & Summo omnium Præfulum Pontifici.*

PARS POSTERIOR.

ERRORES HAERETI-
CORUM.

VII. **E**rror primus. Concilium generale est supra Pontificem Romanum. Ita Lutherani apud Gerhardum Lib. 2. part. 1. à fol. 796. Calvinistae apud Amesium Tom. 2. à fol. 40. (ubi crudum mox mendacium evomens asserit, omnes Parisienses Theologos hujus esse opinionis) & alij Sectarij, qui contra Papam semper unanimes omnem huic in Ecclesia supremam potestatem & auctoritatem negant, atque omnibus modis eundem Concilio generali subiectum esse contendunt. A quorum haeresi & pertinacia remotissimi quidem sunt Authores, quos contra priorem doctrinam nostram citavimus, non nihil tamen hi cum illis in probationibus opinionis suae adversus doctrinam nostram conveniunt. Probatio 1. Omnis peccans potest ab Ecclesia judicari juxta illud Matth. 18. 17. *Si peccaverit in te frater tuus, corripe eum &c. Si de non audierit, dic Ecclesia.* Sed Papa est frater peccans. Ergo potest ab Ecclesia judicari. Hanc probationem Amesius Tom. 2. fol. 56. valde extollit. 2. Papa est membrum Ecclesiae. Ergo minor est suo toto, quod est Ecclesia. Hanc probationem Gerhardus fol. 774. putat esse convincentem. 3. Mater est supra filium. Ecclesia est Mater: & Papa ejus Filius: Ergo &c. Min. patet. Major sumitur ex decalogo: *honor a patrem tuum, & matrem tuam &c.* 4. Concilia Basileense Sess. 2. & Constantiense Sess. 4. definiunt, Concilia esse supra Pontificem. Ergo &c.

VIII. Errorem hunc condemnant omnia Sacrae Scripturae & Patrum Testimonia, quae pro suprema Papae potestate ejusque infallibilitate supra attulimus. Quomodo enim supremus est auctoritate & potestate, qui infra Concilium generale est? Quomodo est infallibilis in sententijs suis, si de istis dubitari, & ad altius Tribunal appellari possit, ut de veritate planè constet? Quomodo ille, qui tenet Sedem Romae est Caput & Princeps omnium Patriarcharum (ut antiqui Patres de Romano Pontifice loquuntur) si subiacet Concilio generali omnium Episcoporum; Quomodo nominatim hoc D. Augustini Epist. 162. verum est effatum: *In Romana Ecclesia semper Apostolica cathedra viguit Principatus.* Si in eadem Rom. Ecclesia semper Cathedra Apostolica Concilio generali extitit inferior? Quare tametsi opinio haec, quod Concilium generale sit supra Pontificem, ab Authoribus Bellarmino Lib. 2. de Concil. c. 17. Tannero Tom. 3. D. 1. Q. 4. n. 314. & alijs non censetur tanquam aperta haeresis; hanc tamen censuram omnino meretur, prout à Sectarijs asseritur, quasi Papa defectu supremæ potestatis & infallibilitatis Concilio generali subesseret. Argumenta in oppositum allata nullius sunt roboris.

IX. Respon. ad 1. in oppositum cum Tirino in cit. locum. nomine Ecclesiae non intelligi hic cœtum Fidelium, quidquid putaverit Hieronymus, sed Ecclesiae Pastorem & Prælatum ejus Ecclesiae seu Congregationis, cujus ipse est membrum, & quam ille repræsentat, sicuti Rex regnum. Ita S. Chrysostomus Theophylact. & alij. Tum quia Christus jubet audire Ecclesiam, hoc est,

Ecclesiae obedire, alioquin hocipso habendum pro excommunicato; hæc autem obedientia Prælati tantum defertur, ut per se patet: & hæc ratio persuasit ipsi Calvino interpretationem istam. Tum quia Christus Ecclesiam explicans subdit: *quicumque alligaveritis, vos scilicet.* Apostolice Ecclesiae Principes, vestriqun Successores. Tum quia id docet perpetua praxis. Tum denique quia contrarium facere esset contra jus naturæ & gravis injuria in proximum, si crimen ejus foret occultum. Videri potest cit. Author.

X. Instant Adversarij. Ergo si Prælati, ipse scilicet, Papa peccet, debet quoque deferri ad Ecclesiam, hoc est, Concilium generale. Ergo huic subiectus est. Negamus illatum; siquidem pertinet illud solummodo ad alios Prælatos præter Papam, qui nullum habet superiorem, quod patet ex perpetua praxi Ecclesiae. Urgent ista verba (dic Ecclesiae) fuerunt dicta Petro. Dicimus, Christum indefinite locutum, sicuti etiam ab initio capitulis usque ad vers. 21. Petrus quoque eo tempore, quo jussum est ire ad Ecclesiam, adhuc fuit privatus; etenim post resurrectionem primum Pontifex creatus est Joan. 21. v. 26. Nec refert, quod sequentes Pontifices id mandatum Christi etiam ad se pertinere censuerint; quippe voluerunt uti subsidio Ecclesiae non tanquam altiore potestate præditæ, sed tanquam majori humanâ auctoritate pollentis propter multitudinem tot Episcoporum, ut pertinaces animi vel sic flecterentur.

XI. Ad 2. Si accipiatur Ecclesia sine Papa, tum Ecclesia non est totum, sed pars; major quidem magnitudine molis, minor tamen magnitudine virtutis, sive auctoritatis; si vero accipiatur Ecclesia cum Papa, tum major est auctoritas Ecclesiae extensive, non tamen intensive, perinde ut ens DEUM & creaturas comprehendens non est majus bonum, quam solus DEUS intensive, etiamsi extensive sit majus, quia scilicet sunt plura bona. Eadem est ratio inter Christum & Ecclesiam.

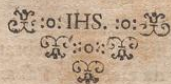
XII. Instant Adversarij. Membrum putandum debet amputari, si inficiat totum. Ergo & Papa, si inficiat Ecclesiam. Dicimus cum Bellarmino Lib. 2. cit. c. 19. in corpore naturali & rebus publicis temporalibus posse hoc fieri, quia membra pendunt à toto. Sed alia est ratio Corporis Ecclesiae, cujus Caput non à Corpore, sed à DEO auctoritatem accipit; perinde fere, ut familiae non licet deponere Oeconomum quantumvis pessimum, quia non à familia, sed à Domino est institutus. Inferunt. Ergo Ecclesia manebit sine remedio, si Papa impune vexare & perdere possit, nemine resistente. Dicimus cum cit. Authore, non mirum, si maneat sine remedio humano efficaci; quia non nititur ejus salus præcipue humanâ industria, sed divinâ protectione. Etiamsi igitur Ecclesia non possit deponere Pontificem, attamen potest ac debet DEO supplicare, ut ipse remedium adhibeat; & indubitatum est, DEO fore curæ ejus salutem, adeoque Pontificem talem vel gratiâ suâ efficaci conversurum, vel prius eundem è medio sublaturum, quam Ecclesiam destruat. Quod si Papa potestate suâ abusus vim adhibere, & Ecclesiam destrui cupiat, armis quoque eidem repugnandum; quippe ad resistendum, & vim irrepellendam nulla requiritur auctoritas.

XIII. Ad 3. Papam esse Filium Ecclesiae, quatenus privatam personam; non verò quatenus Pontifi-

Pontificem summum; sic enim est Pater Ecclesiae, ut ipsum nomen Papae indicat. Et nihil proflus est novi, unam & eandem personam diverso respectu diversas habere formalitates ac denominationes Patris ac Filij. Superioris ac subditi. Praeceptoris ac Discipuli. Vendentris ac Ementis. Debitoris ac Creditoris &c.

XIV. Ad 4. Concilium Basileense quoad hoc non esse ullius auctoritatis, licet ante apertum Schisma fuerit pro legitimo habitum. Nam à tempore, quo Eugenium IV. deponere, & Felicem substituere moliebatur, in Schismaticum degeneravit conciliabulum, ut vocatur à Concilio Lateranensi ultimo Sess. II. Videri potest Bellarminus in sine lib. 2. ubi etiam expresse mandacium esse ait, quod praedictum concilium cum Actibus suis à Nicolao V. fuerit approbatum; cum iste non nisi quaedam circa beneficia & censuras confirmaverit. Constantiense verò approbatum quidem est à Martino V. sed solum quoad decreta conciliariter ab eo constituta, ut post Cajetanum, Valentiam, Tannerum & alios notat Duvalius Doctor Sorbonicus Part. 3. pag. 444. Per particulam autem conciliariter intelliguntur, quae vel cum praevio examine: vel post schisma solum & electionem Martini V. à Patribus fuerunt decreta; neutro autem horum modo facta est definitio, quod Concilium sit supra Papam, ut ex actis liquidò constat. Cæterum quomodo Papa potestatem suam amittere, & deponi possit, diximus in Controvers. de Pontif.

XV. *Error secundus.* Papa potest se submittere vel Concilij generalis vel alterius hominis iudicio & potestati. Ita Amesius Tom. 2. fol. 41. idque probat inde, quod Summus Pontifex submittere se possit Clavium potestati in Sacramento Confessionis, ut solvantur vel ligentur ejus peccata. Mirum sanè est, si Puritanus iste fuit tam imperitus, ut nesciret discrimen inter forum politicum & forum Poli, sive externum & internum; posterius tribunal non quidem habet reos, nisi voluntarios, tamen etiam Papa lethalis noxae sibi conscius potest DEO reconcillari, scilicet se tanquam personam privatam subijciendo Sacerdoti; quantumvis in priori non absolvatur, tanquam à Superiore. An Papa, & quomodo teneatur legibus Ecclesiasticis v. g. annuae Confessionis, Horarum Canonicarum, jejuniis &c. videri potest Diana Part. 6. Tr. 7. Ref. 3. Quod autem addat Amesius Papam esse hoc modo exlegem, & fieri vix posse, quin sit omnium hominum maximè peccatis coöpertus, calumnia est hominis effrontis, & ad criminandum venditi, à quo vituperari, laudari est. Sed iste est modus Praedicantium, falsis & horrendis persuasionibus contra Romanum Pontificem Christique iu terris Vicarium animos Aseclorum suorum implendi, & ita istos veluti laqueis astrictos in perversa Secta sua retinendi, ne ab errore suo respiscant, & ad communem rectè credentium Patrem reverti velint.

CONTROVERS. XXXVI.

QUOT HAECENUS CONCILIA generalia sint celebrata?

Ubet haecenus disti: attexere brevissimum catalogum Conciliorum Generalium in Ecclesia Catholica ad hoc usque tempus celebratorum; quibus subiungemus nonnihil de Concilijs particularibus, act de ijs, quae ab Ecclesia reprobata fuerunt; cum notitia horum controversijs rite intelligendis & pertractandis multum utilitatis afferat.

PARS PRIOR

DOCTRINAE CATHOLICORUM.

I. *Doctrina prima.* Ab Apostolis quinque Concilia fuerunt celebrata; de quatuor constat ex actibus Apostolorum: quinti meminerunt nonnulli Patres. *Primum* celebratum fuit Jerosolymis anno Christi 34. ubi loco Judae Mathias Apostolus fuit successus Act. 1. *Secundum* eodem tempore & loco, ubi septem Diaconi fuerunt electi pro cura pauperum habenda. *Tertium* ibidem anno Christi 51. ubi definitum, Christianos non amplius obligari lege Mosaeica Act. 15. Sed cum interfuerint Paulus & Barnabas, & una cum alijs Apostolis & Senioribus statuerint, ut Fideles essent quidem immunes à iugo circumcisionis, & Mosaeicarum caeremoniarum: abstinerent tamen ab immolatis Simulacrorum & Sanguine & suffocato, & fornicatione. Cur deinde Paulus 1. Corinth. 8. non absolute esum idolothytorum prohibuit? Resp. cum Tirino & alijs post Baronium A. C. 51. Quia praecipuum istud non erat perpetuum, sed solum pro tempore: neque extendebat se ad omnes Christianos, sed ad solos Antiochenos, & eorum vicinos, ut patet ex v. 23. idque causa concordiae Judaeorum cum Gentilibus, quae Corinthij ex hoc capite non periclitabatur. *Quartum* ibidem anno Christi 58. ubi Judaeis conversis aliquandiu permittae legales caeremoniae. *Quintum* in Judaea, nescio quo loco celebratum fuisse anno Christi 44. tradunt aliqui Patres ante divisionem Apostolorum in totum orbem, ubi Symbolum Apostolorum fuerit compositum, & lati Canones Apostolici à Clemente Romano commendati.

II. Circa hoc ultimum Apostolorum Concilium gravis lis est de numero Canonum Apostolorum. Graeci numerant 85. quibus adhæret Bartholomæus Carranza in Summa Conciliorum, & dicit, omnes approbatos in VI. generali Synodo can. 2. Alij verò tantum 60. recipiunt, ut Gratianus Dist. 16. nixus Auctoritate Zepherini Papae. Hodie communiter tantum 50. recipiuntur, quibus assentitur Bellarminus de Scripioribus Eccles. V. Clemens Roman. quia in posterioribus Canonibus manifesti errores continentur, qui non decent Auctoritatem Apostolicam v. g. can. 67. baptizati ab hæreticis jubentur rebaptizari. Can. 85. numerus librorum Canonicorum depravatur exclu-

gha
ar
ologia
mica
XI